

че Любомиръ прѣзъ него день былъ сѣ сърдитъ и опакъ; и сега още вижда, че той е раздраженъ и гнѣвенъ. Сѣки родителъ познава, че такъвись нѣравственны промѣненія често ставатъ. Единъ день дѣтето е весело и обичливо, на другия день сичко му е криво. Отъ малко нѣщо ся сърди, и сичкый му нѣравъ са вижда на опакъ. майката вижда, че сынътъ ѝ ся намира въ такова положение. Той съгрѣшилъ, и трѣбваше да иска прошкѣ отъ сестрѣ си; нѣ майката познава, че сынътъ ѝ отъ раздраженіето и натѣженіето си ще ся мѣчи да противостои на властѣ ѝ. Въ таквось настанало раздраженіе много мѣчно щеше пріе да поиска прошкѣ отъ сестрѣ си. Ако майката го накара да направи това, твърдѣ близо до ума е, че той неше склопи и ще отбѣсне властѣ ѝ. Тогава остава да го накаже; и ето, че ся прѣдставлява подвигътъ, който, ако започне, трѣбва да слѣдува додѣто дѣтето ся уклони да извърши заповѣдѣтъ. Какъ прочее трѣбва да ся отбѣгва за да не стане спрѣчканіе? да ся напусти ли грѣшката? нѣ, вѣистинѣ. Умовитата майка въ такъвъ случай неправи друго, освѣнъ става та улавя Любомира за рѣкѣ, и му казва кротко: „ты си сбѣркалъ, чадо мое, ты не си расположенъ добръ, та нетрѣбва да стоишь съсъ насъ, трѣбва да тѣ заведѣ да си легнешъ.“ Тѣй го завожда на лѣгло то му.

Прѣди да го остави, казва му съ единъ кроткѣ, нѣ жалостенъ гласъ, колко е наскѣрбена, и колко е разгнѣвенъ Богъ за поведеніето му; и по обычая нарѣжда го да си направи